

[Ivar Nørgaard.]

nu er sket, er, at man foreslår et system, der vil medføre, at de 17.500 stillinger, der i øjeblikket er kongelige ansættelser, bliver reduceret til 5.000. Reduktionen er jo ret væsentlig, men spørgsmålet er, om det tal, man er landet på, ikke stadig væk er vel højt.

Inden for mit parti er der mange, der finder, at tiden totalt er løbet fra kongelig udnævnelse. Vi er opmærksom på, at grundloven er affattet sådan, at vi ikke uden en grundlovsændring kan afskaffe kongelig udnævnelse, men man kunne jo teoretisk nøjes med at have 2 stillinger med kongelig udnævnelse, uden at det gik ud over grundlovens ordlyd; det mener jeg dog nok er at gå lidt vel vidt. Men jeg synes, at ministeren måske nok har været lidt vel large ved fastlæggelsen af normen for kongelige udnævnelser.

Se, der var enighed ikke blot om, at vi skulle gennemføre en væsentlig begrænsning, men også om, at det kun burde være slutstillinger, der fandt kongelig udnævnelse sted for, men lægger man sig fast på den 36. lønningsramme, som man nu har gjort, kan man ikke følge princippet udelukkende slutstillinger. Man begrunder det med, at det kan være svært at finde en fælles betegnelse for stillinger, og derfor føler man, at man er nødt til at anvende lønrammesystemet. Jeg ville tro, at vi i udvalget burde lægge hovederne i blød og se, om vi trods alt ikke kunne finde ud af at begrænse det til egentlige slutstillinger og dermed reducere antallet.

Fra kommunal side har man kritiseret — og efter min mening med rette — at et stort antal ledere inden for skolevæsenet skal kongelig udnævnes, og det vil i dette tilfælde sige skal udnævnes af ministeren, således at kommunerne ikke får den endelige afgørelse af, hvem deres ledere skal være. Jeg mener også, at det er et af de områder, vi i udvalget må se på, idet jeg synes, at man fra regeringens side på dette punkt er gået lidt vel vidt med at lægge stillinger ind under kongelig udnævnelse.

Vedrørende åremålsansættelse var der i tjenestemandskommissionen enighed om, at det ville være en af måderne, hvorpå man kunne gennemføre et mere åbent og fleksibelt tjenestemandssystem. Derfor fastlagde

vi som bekendt i tjenestemandslovens § 7 en bestemmelse om, at det ved lov skulle bestemmes, hvilke stillinger der kan besættes som åremålsstillinger, samt at man skulle fastlægge åremålets længde. Men ministeren har opgivet at efterleve den væsentligste del af denne paragraf, simpelt hen fordi lønningsministerens kolleger ikke har haft fantasi eller vilje nok til at finde frem til, hvilke stillinger de for deres vedkommende kunne foreslå som åremålsstillinger.

Det synes jeg egentlig er lidt sløjt, når man tænker på, at der har været politisk enighed om, at det ville være hensigtsmæssigt at lave en række åremålsstillinger. Det er lidt sløjt, at regeringens medlemmer ikke har taget sig lidt mere sammen og fundet frem til områder, de for deres vedkommende kunne foreslå som åremålsstillinger. Vi har end ikke fået oplyst i bemærkningerne til lovforslaget eller i fremsættelsestalen, hvor sparsomt det materiale rent faktisk har været, der er kommet ind til lønningsministeriet. Det kunne da være interessant at se de få retfærdige; hvad er det for ministre, der har fundet, at der var konkrete muligheder for åremålsansættelse, hvilke områder drejer det sig om?

Sagen er jo den, at det kriterium, man nu har opstillet for åremålsansættelsers oprettelse, lyder på, at det kan ske for stillinger, hvor fornyelser og nye synspunkter især kan være ønskelige. Jeg tør nok sige, at i et dynamisk samfund kan det jo næsten gælde for en hvilken som helst ledende tjenestemandstilling. Vi kan vel ikke være alt for interesseret i, at der ikke er nye synspunkter og ikke er nogen fornyelse i noget som helst offentligt job.

Ligeledes nævnes det, at det kan ske, hvor det drejer sig om stillinger, hvor man af hensyn til den konkurrencemæssige drift kan have interesse i med mellemrum at overveje stillingernes besættelse. Da vi jo er meget enige om her i salen, at dansk administration bør være effektiv, og at vore jurister, økonomer og ingeniører bør kunne konkurrere med det private erhvervs, er det altså også et kriterium, som burde medføre, at man kunne finde frem til nogle stillinger og ikke helt opgav det. I et dynamisk samfund, hvor teknikken afstedkommer uafledelige forandringer, burde det være muligt at finde konkrete områder for åremålsan-